

رسول پویان

سال نو و جشن نوروز بر همگان مبارک باد

یاد روزگاران قدیم بخیر که در آستانه نوروز جشن و سرور، میله و سرگرمی های باستانی و فرهنگی در فضای امن و آرام دامن می گسترانید. شب چهارشنبه سوری از روی آتش می پریدیم. در شوخیهای قاشقزنی شرکت می ورزیدیم تا کشمیش نخود و نقل و نبات گرد آوریم. سبزه می انداختیم تا زینت بخش سفره هفت سین نوروزی باشد. مزه کلوچه های نوروزی و نان های شیرمال از یاد نمی رود. رسم سمنوپزی و رقص و آواز دخترکان برگرد دیگ سمنو چه شور و حالی داشت. در هوای خوش بهاری بر تنده های تخته صفر هری بایسکل دوانی می کردیم؛ قدم می زدیم و از فراز کوه دیواندر در زیبایی و صفای منظره غروب شامگاهان هریوا غرق می شدیم. چشم انتظار میله های پیایی بهاری بودیم؛ چونان که از شوق در پیراهن نمی گنجیدیم. دلدادگان و عاشقان بیاد عشق پاک ملامحمد جان و علاقه مندان سفر و گلگشت در جشن نوروز و میله گل سرخ بلخ گزین در شهر مزار می رفتند.

آه و افسوس که ازدهای خشونت، وحشت و جنگ همه شادی ها و زنده دلی ها را دم کشید. دیگر به سبزی بهار، زردی خزان، گرمای تموز و سرمای زمستان کیفیتی نمانده است. نرگس در میان لاله زاران به سوگ نشسته. ارغوان سیه پوش است. شقایق در غم یاران و عزیزان زرد می زند. پرستوها از ترس صیادان کوچ کرده اند. عندهلیان خموش اند و کبوتران قشنگ از بیم ذبح شدن از قاتلان می گریزند. دلهای زنان و دخترکان از بیم دشمنان آزادی، عدالت و امنیت می لرزد. جهان، منطقه و میهن در آتش رقابت جنگ افروزان و متجاوزان می سوزد. داعش و طالبان به دستور باداران خود- می کشند، ظلم و ستم می کنند و میراث تمدن بشری را برباد می دهند. در این فضای مبهم، آلوده و فتنه انگیز چگونه مردم به فردا اعتماد کنند!؟

با این همه سال نو و جشن نوروز برای هموطنان پاینده و میمون باد. به امید آن روزی که امنیت، آزادی و استقلال چلچراغ شبستان وطن در بهاران گردد. چه خوش است که به این شعر هم نظری بیندازید.

بهار خزان آلود

بهار آمده لیکن وطن زمستان است

امید چلچله ها یخبند یخدان است

تنور لاله فقط داغ می پزد در دل

نسیم از تف دل سوختگان بریان است

ز خوشه های تر ارغوان خون بچکد
گلاب و نسترن و یاسمن هراسان است
شقایق از نفس باد صبح می ترسد
نگاه نرگس مستانه ام پریشان است
ز جور خار و خس افتاده در وطن آتش
شمیم خنده گل از چمن گریزان است
خمیده قامت کاج بلند از تشویش
بنوش بر لب جوی روان حیران است
دیگر بید و سپیدار سایه گستر نیست
نه سروخوش قدوشمشادزیب بستان است
زبان نغمه گر عندلیب را بستند
قناری در قفس آهنین گریان است
فسانه گشت دیگر یادگار ققنوسان
عقاب خسته و سیمرغ پیر پنهان است
فضا پر از رمه کرگسان آدمخوار
دل کبوتر و مرغان عشق لرزان است
کسی به دامن صحرا و کهساران نیست
زبس که زوزه کفتار و بیم گرگان است
نشاط باده گلرنگ و مطرب ازدل رفت
فقط نشئه افیون و چرس و غلیان است
نوای بربط و چنگ و چغانه شدخاموش
سرود مرده غزال غزل گریزان است
بهار خرم دل های مان خزان آلود
بهرطرف نگری درد و غم فراوان است

به سوگ هموطنان چشم دل بود خونین
ز اشک دامن ما پرزلعل و مرجان است
سروش و جذبۀ عشاق را بدزدیدند
زمان مردن عشق و عذاب وجدان است
درین جهان پر آشوب و فتنه گر تاکی
نبرد کله و پتک گران و سندان است

2015/3/20